

Mindretallets almindelige Bemærkninger.

(*Dyberg, Andreas Hansen, Gerud Jensen, Jensen-Stevns, Hakon Jørgensen, Hans Chr. Pedersen og Søndergaard*).

Mindretallet kan ikke bifalde Tanken om at samle alt Politi i et for hele Landet fælles Statspolitikorps, ansat af Statsmyndigheder, lønnet af Statskassen — om end med større eller mindre Tilskud fra Kommunerne — og ledet enten direkte fra Justitsministeriet eller med en Generaldirektør som Mellemed. Nogle af Mindretallets Medlemmer har fra første Færd stillet sig paa dette Standpunkt, andre af dem har oprindelig deltaget i Kommissionens Forhandlinger med Tanken om et samlet Statspoliti som Forudsætning, men er, efter at denne Tanke under Forhandlingernes Gang er bleven nærmere udformet, blevne klare over, at denne Ordning ikke kan være ønskelig. Mindretallet er herefter enig om, at Arbejdet bør fortsættes paa det bestaaende Grundlag.

Vi skal i saa Henseende nærmere anføre:

For det første maa vi af almindelige samfundsmæssige Grunde anse det for betænkeligt at samle 2 600 Mand i eet Politikorps og lægge den øverste Myndighed derover i en Enkeltmands Haand. I bevægede Tider — og saadanne indtræder erfaringsmæssig med kortere eller længere Mellemrum — vil dette kunne blive skæbnesvangert for Borgerne.

Dernæst maa Mindretallet nære afgørende Betænkelighed ved at overklippe den Forbindelse mellem Politikorpsene og Kommunerne, som har hundreedaarig Hævd i vor Retsudvikling. — Naar Politiets Personale ikke mere ved noget Baand er knyttet til det Borgersamfund, hvori det har sit Arbejde, vil uheldig Korpsaand let brede sig i Personalet, saa at det bliver, som man andet Steds har udtrykt det, »gendarmiseret«. Politiet vil da blive opfattet som et Fremmedelement i Borgersamfundet til liden Baade for dets Arbejde.

Fremdeles finder Mindretallet, at i vore Dage, hvor alle demokratiske Bestræbelser er rettede paa at gengive Folket sin gamle Indflydelse paa Retsplejens Udøvelse, vil det være stridende mod Tidens Aand at indføre en Slags Enevoldsregering paa Politiets Omraade. Ved Domstolsafgørelserne søger man gennem Nævningeordningen og paa anden Maade at sikre Lægfolkets Indflydelse; det er da ganske inkonsekvent ved Politiordningen at skyde den folkelige Indflydelse til Side.

Den nuværende Ordning tvinger de stedlige Politimyndigheder til at søge et forstandigt Samarbejde med de lokale bevilgende Myndigheder; derved holdes Interessen for Politiets Arbejde levende i Befolkningen, og Vejen holdes aaben for en gavnlig Kritik deraf. De af Flertallet foreslaaede Raad forekommer os at være en ganske utilstrækkelig Erstatning for Borgernes tabte Indflydelse. Raadenes Kompetence er stærkt begrænset, og da yderligere deres Forhandlinger ikke skal være offentlige, kan de aldrig blive noget tilfredsstillende Udtryk for Befolkningens Opfattelse. Denne vil altsaa være henvist til at give sig Udtryk gennem Pressen og paa lignende Maade, og det kan næppe anses heldigt.

Saalænge Kommunerne bevares som den bevilgende Myndighed for det stedlige Politi, tør man gaa ud fra, at dette faar det Udstyr, som de stedlige Forhold gør ønskeligt, og som er overkommeligt. Navnlige for de voksende Kommuner forekommer dette os